

Зрада дівчині

Марія Вольвач

Ой де тої правди певної шукати,
Кому своє щире серденько віддати?
Ой до кого тихо головою схилюся.
До кого серденьком міцно пригорнуся?
Кохала козака, щиро та ще й дуже.
А він підневидів, кинув та й байдуже.
Кинув козак, кинув – із якої ради?
Насміявся з мене і не дав поради.
Не судіть, сусіди, що зі мною буде,
Болить моє серце, та не знають люди.
Ой, тяжко та важко, не маю вже й мочі,
І світ той нелюбий, туманяться очі.
Розступися, земле, прийми моє тіло,
Заціп моє серце, ти й так уже стліло!

Харків, 1889